

ИМА ЛИ ЗЕМЯТА КРАЙ ИЛИ НЕ.

Ехъ, добро бѣше онова старо време, когато азъ още въ своето малко селце живѣхъ и когато си пасѣхъ овчиците! Излѣзешъ на полето заедно съ слънцето, — заедно съ него са вѣрщашъ и назадъ. Лѣгнешъ си при коната на сѣното и търкаляшъ са; а пакъ овчиците ти прикчатъ около тебе и тревица пасатъ, пиленцата чуруликатъ надъ тебе, облаци пътуватъ по небето. Лѣжишъ, лѣжишъ и не усѣтишъ какъ та и сънъ нападне! А понѣкогашъ са случи да са поразмислишъ за едно за друго, па и за трѣто, и пакъ не видишъ, какъ времето са претърколи. Най-напредъ (това, да ви кажа правъ, не чѣсто са случваше) азъ мислѣхъ, че по-нататакъ отъ нашиятъ градецъ други свѣтъ нѣма вече. Ала веднашъ, когато чухъ отъ старците, че такива градища, като нашиятъ, не е единъ, а дори до 50 само въ нашата околина; а и нашата околина не е една, а има ги до 50 само въ нашето царство, — то чакъ тогава първъ пътъ са досѣтихъ до колко голѣмо е нашето царство. А колко ли трѣба да има въ нашето царство ниви и ливади, мислѣхъ си азъ, когато единъ спяхия има по хилядо овърта оране. А когато разбрахъ, че на тоя свѣтъ не е само нашето царство, а има още Нѣмска земя,